

ПОДВИГ СТАРИЈЕГ ВОДНИКА
ПРВЕ ГЛАСЕ ГОРАНА ТОДОРОВИЋА

СКОК ЗА ДВА ЖИВОТА

Датум 23. јун 2007. године је дан за историју српског падобранства. Ту страницу на небу је исписао старији водник прве класе Горан Тодоровић, припадник чувеног 63. падобранског батаљона, који је после несреће на обуци и три године лечења, смогао снаге да изведе свој 985. скок као први паралегичар у нашој земљи. Са висине од три хиљаде метара отиснуо се заједно са инструктором Сашом Јојићем, некадашњим припадником исте јединице, вишеструким репрезентативцем, који живи на Новом Зеланду. Када је чуо да Горан планира подвиг, допутовао је да учествује у историјском чину.

Први дан претпоследњег јунског викенда. Спортски аеродром „Лисичији јарак“ надомак Београда. Несносну јару у таласима потискује поветарац с Дунава. Хангари, авиони, механичари, опрема... Падобранци траже заклон у дубоком хладу испод широких крошњи старих платана и липа. Слика уобичајена у ове дане несносних врућина. Утом стижу новинарске екипе, постављају се камере, припремају микрофони и бележнице. Наговештај великој догађаја...

Сви прилазе насмејаном, готово дечачки раздраганом момку у инвалидским колицима. Чврст стисак руке, загрљаји: „Где си Фацо?!“. Чак и они који га једва знају са новинских стубаца или информација на сајтовима, прилазе му са осећањем да је пред њима освебочени пријатељ, одважни старешина, свестрани спортиста, племенита душа, диван друг... Човек који је, сем осталог, освојио Мон Блан и Елбрус, ронио у дубинама мора, спуштао се у недра пећина, освајао медаље на шампионатима у дизању тегова и теквондоу. Свуда и увек по добром познат, радо виђен и упамћен. Срца широког попут неба...

■ ДРУГИ ХОД ПО ОБЛАЦИМА

Стрпљиво одговара на новинарска питања док су у њега уперени објективи камера и фотоапарата. Као прес материјал дели им копије чланка објављеног у нашем магазину: „Све је ту“, истиче с великом препоруком.

Да се подсетимо, Горан је доживео злу коб током обуке приликом 984. скока. Стицајем несрећних околности, није му се отворио падобран како треба и попут птице сломљених крила нашао се на земљи свега неколико метара од бетонске писте. Од силине удара стало му је срце, повредио је грудни кош, ребра, унутрашње органе и – кичму! Пропатио је бројне операције, издржао страховите болове, борио се и изборио, за живот и право на наду. Уз помоћ стручњака Војномедицинске академије где се и даље лечи, породице, другова из јединице и широм света, смогао је снаге да иде даље. Циљеве остварује, један по један. Остао је онај најтежи, да стане

на ноге. Он у то чврсто верује. Верују и сви који га слушају јер његов бескрајни оптимизам обојен неодолјивим личним шармом никога не оставља равнодушним.

На том путу падобрански скок је његова успутна станица.

У заклону од јарког сунца, подаље од знатижељних представника „седме силе“, мир за дубоку концентрацију нашао је још један јунак приче – инструктор Саша Јојић. Некадашњи дечак из новосадског Новог насеља, сада падобрански ас са уписаних 15.000(!) скокова, који срећно живи на далеком Новом Зеланду, ожењен супругом Отавијом, поноси отац шестогодишње мезимице Миле. Вишеструки државни првак „велике Југе“, па наредне такође, стандардни репрезентативац, учесник два светска првенства, међународних купова, балканијада... Стасити тридесетосмогодишњак, веома младолик, ведар, срдчан, предусретљив... Породични одгој, војвођански шарм, речитост, једноставност... Све врлине на истом месту. На другом крају планете ради као инструктор падобранства у живописном градићу Квинстаун у тамошњем клубу „Н зона“, на велико задовољство послодаваца и радост његових ученика. Каже да наша падобранска школа, чији је он племенити изданак, нимало не зостају за знањем, талентом, вештином... Напротив. Али, пусти новац кога немамо, њима пружа прилику да имају властите авионе, савршену логику, беспрекорну опрему. Милина је тако радити, свих 365 дана у години, без обзира на годишње доба.

Када је путем електронске поште ступио у везу са Гораном и чуо за његов план није било дилеме. Допутовао је са Новог Зеланда и правац – Лисичији јарак. Уосталом, Саша је бивши припадник 63. падобранске бригаде, био је војник у она тешка времена 1991. и 1992. године. Никада неће заборавити своје другове и легендарног потпуковника Горана Остојића. Једном црвена беретка, увек црвена беретка. Реч је о војницима са две заклетве.

Колико је Саша племенит човек нека послужи податак да је извео више од 80 тандем скокова са паралегиچارима. Никада у нашој земљи. Зато је неизмерно срећан и захвалан Горану што је одабрао баш њега да му повери судбину. А ко би боље разумео шта значи, после свега, поново ходати по облацима...

Нескривена радост после додељене медаље

Инструктор Саша Јојић

Саша да команду, извући главни. Пониру брзином од око 200 километара на сат. Вртоглаво се смењују кадрови: река је мања, град ближи, аеродром и околне парцеле веће. Паралелно с њима кроз ваздух лети сниматељ Димитрије Дадић, члан аеро-клуба „Феникс“. Настоји да камера на његовој кациги забележи сваки детаљ историјског скока...

Прошло је тридесетак секунди, висина 1.500 метара. Отвара се широка купола главног падобрана. Препознатљив трзај и далеко, далеко мања брзина. Сада је то лагана разгледница. Плес на небу. Од громовитог рока до летаргичног танга.

На травнатој стази радост, честитке, много нескривених емоција. Златна медаља око врата и посебно признање Ваздухопловног савеза Србије за човека који испишује његову нову страницу историје. Брза конференција за штампу. Тешка питања и лаки одговори. Био је то 985. скок који вреди за два. Идемо даље, каже Горан и обећава да ће следећи пут на својим ногама ући у авион и ходати по облацима... ■

Бранко КОПУНОВИЋ
Снимили Димитрије ДАДИЋ
и Горан СТАНКОВИЋ

■ ЗАВРШНИ ЧИН

Сунце је доброано преваљило зенит. Знак да се крене. Горан облачи опрему, ставља на руку инструменте иако их има и његов друг по занату. Последњи договор пред улазак у кабину авиона АН-1. Презнојавају се сниматељи, маса падобранца унаоколо. Сви му желе много среће, узвикују њима знане пошalice. Нама, обичним смртницима хладно је око устрепталог срца. Понеко окреће главу, не би да нико види сузе. Дирнут је и Расел Гордон, познати фоторепортер и дописник из Чикага, који је био сведок многих чиновна ратне драме. Каже да овај догађај буди у њему посебна осећања и да ће у свет послати сведочан-